

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa S. K.
przeciwko C. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.
o odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 24 września 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 25 października 2013 r., sygn. akt IV Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 120 zł
(sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. wyrokiem z dnia 25 października 2013 r. zmienił zaskarżony przez stronę pozwaną wyrok Sądu Rejonowego – Sądu Pracy w S. z dnia 28 maja 2013 r. w ten sposób, że oddalił powództwo S. K. o zasądzenie od C. Spółki z o.o. w S. odszkodowania w związku z rozwiązaniem umowy o pracę z naruszeniem przepisów prawa.

Powód wywiódł skargę kasacyjną od tego wyroku, zarzucając naruszenie art. 8 k.p. przez jego niewłaściwe zastosowanie, a także art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 8 k.p. przez jego niewłaściwe zastosowanie. Skarżący wniósł o

uchylenie wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania oraz orzeczenia o kosztach postępowania.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał ma oczywistą zasadność skargi oraz na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powoda strona pozwana wniosła o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, bądź jej oddalenie, a także o zasądzenie od powoda kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód wskazał przede wszystkim na występowanie w sprawie zagadnienia prawnego o treści: „czy świadome rozwiązanie przez pracodawcę umowy o pracę w trybie natychmiastowym bez wypowiedzenia z winy pracownika (art. 52 § 1 pkt 1 k.p.) bez dokonania przez pracodawcę wypowiedzenia oraz uzasadnienia wypowiedzenia w formie pisemnej i przez to naruszenie w sposób rażący zasad współżycia społecznego oraz obowiązujących przepisów prawa, wyłącza możliwość skutecznego powołania się przez pracodawcę w czasie procesu na treść art. 8 k.p.?” oraz związaną z tym oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, co polegało na naruszeniu art. 8 k.p. przez zastosowanie tego przepisu „do stanu faktycznego w niniejszej sprawie i uznaniu, że żądanie powoda wypłaty odszkodowania za rozwiązanie z nim stosunku pracy z naruszeniem przepisów prawa narusza zasady współżycia społecznego w sytuacji, gdy pozwany sam naruszył zasady współżycia

społecznego w sposób świadomy i rażący poprzez niezłożenie powodowi oświadczenia woli o rozwiązaniu stosunku pracy w formie pisemnej oraz niezłożenie pisemnego uzasadnienia przyczyn rozwiązania stosunku pracy”.

Nie ma możliwości uznania, że w ten sposób skarżący przedstawił zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., bądź wykazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Wyartykułowane przez powoda wątpliwości dotyczą art. 8 k.p., czyli przepisu zawierającego klauzule generalne odwołujące się do zasad współżycia społecznego i nadużycia prawa, którego stosowanie pozostaje w nierozłącznym związku z całokształtem okoliczności konkretnej sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2003 r., I PK 558/02, OSNP 2004 nr 16, poz. 283). W oderwaniu od tych konkretnych okoliczności nie można formułować ogólnych dyrektyw co do stosowania tego przepisu (por. wyrok Sądu Najwyższego z 28 listopada 1967 r., I PR 415/67, OSPiKA 1968 nr 10, poz. 210, z glosą Z. Ziemińskiego oraz uchwałę z 17 stycznia 1974 r., III PZP 34/73, OSNCP 1975 nr 1, poz. 4; PiP 1978 nr 7, s. 161 z glosami S. Sołtysińskiego i Z. Ziemińskiego). Rozstrzygnięcie kwestii dotyczącej zastosowania w sprawie takiego przepisu zależy od całokształtu występujących w niej konkretnych okoliczności, indywidualnie ocenianych i dlatego nie może służyć do uogólniającego ujęcia zagadnienia prawnego (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 1974 r., III PZP 34/73, LEX nr 7384).

Odnosząc się natomiast do wskazywanej we wniosku oczywistej zasadności skargi, podnieść należy, że ocena, czy w konkretnym przypadku ma zastosowanie norma art. 8 k.p., mieści się w granicach swobodnego uznania sędziowskiego. Sfera ta w ramach postępowania kasacyjnego może podlegać kontroli tylko w przypadku szczególnie rażącego i oczywistego naruszenia (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 1970 r., III PRN 39/70, OSNCP 1971 nr 3, poz. 53; PiP 1972 nr 10, s. 170, z glosą K. Piaseckiego; z 15 września 1999 r., III CKN 339/98, OSNC 2000 nr 3, poz. 58; OSP 2000 nr 4, poz. 66, z glosą A. Szpunara; z 4 lipca 2002 r., I CKN 837/00, LexPolonica nr 376352 oraz z 30 października 2003 r., IV CK 151/02, LexPolonica nr 1630441). Nie można uznać, że we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód zdołał wykazać tego rodzaju

naruszenie art. 8 k.p. w okolicznościach faktycznych sprawy, powołując się na uchybienie przez stronę pozwaną przepisom prawa przy rozwiązywaniu z powodem umowy o pracę, co jego zdaniem wyklucza możliwość oddalenia powództwa o odszkodowanie na podstawie art. 8 k.p. Tymczasem w orzecznictwie Sądu Najwyższego dopuszczono możliwość oddalenia - na podstawie art. 8 k.p. - roszczenia pracownika o odszkodowanie z powodu naruszenia przez pracodawcę przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę. Sąd Najwyższy uznawał, że takie rozstrzygnięcie może mieć miejsce wówczas, gdy pracownik dopuścił się szczególnie rażącego naruszenia obowiązków pracowniczych albo przepisów prawa. W tej kwestii orzecznictwo jest utrwalone i jednolite. Tytułem przykładu można wymienić wyroki: z 6 kwietnia 2006 r., III PK 12/06 (OSNP 2007 nr 7-8, poz. 90) i z 8 stycznia 2008 r., II PK 112/07 (LEX nr 448139). Nie ma zatem żadnych przesłanek do stwierdzenia, ażeby tego rodzaju rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie przekraczało granice swobodnego uznania sędziowskiego w stosowaniu klauzuli generalnej z art. 8 k.p.

Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c. i art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.